

READING

ECHOES

Billedbok

SIMON HIMMELSTRUP ANDERSEN

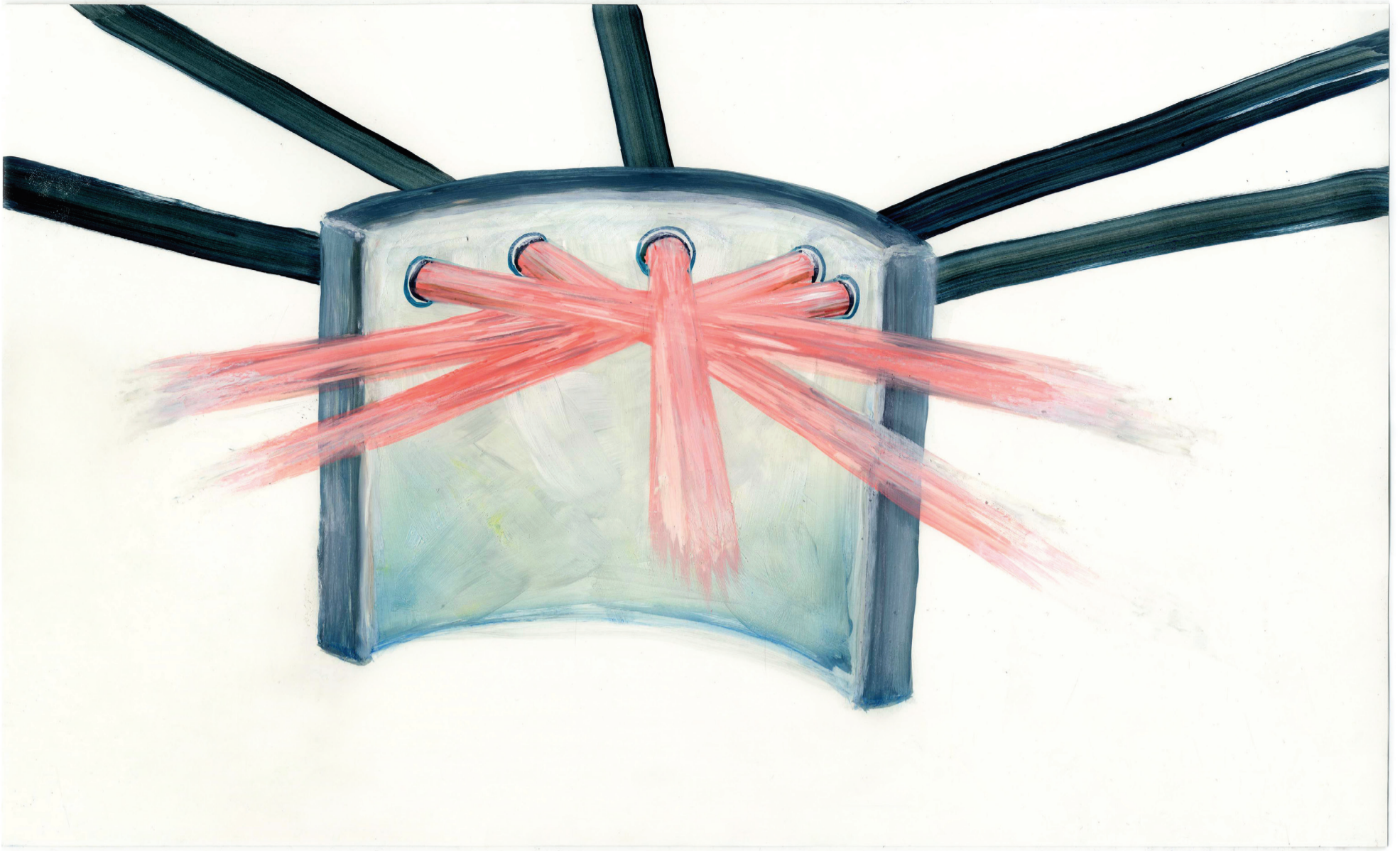
Tekst

MARIANNE RØTHE ARNESEN

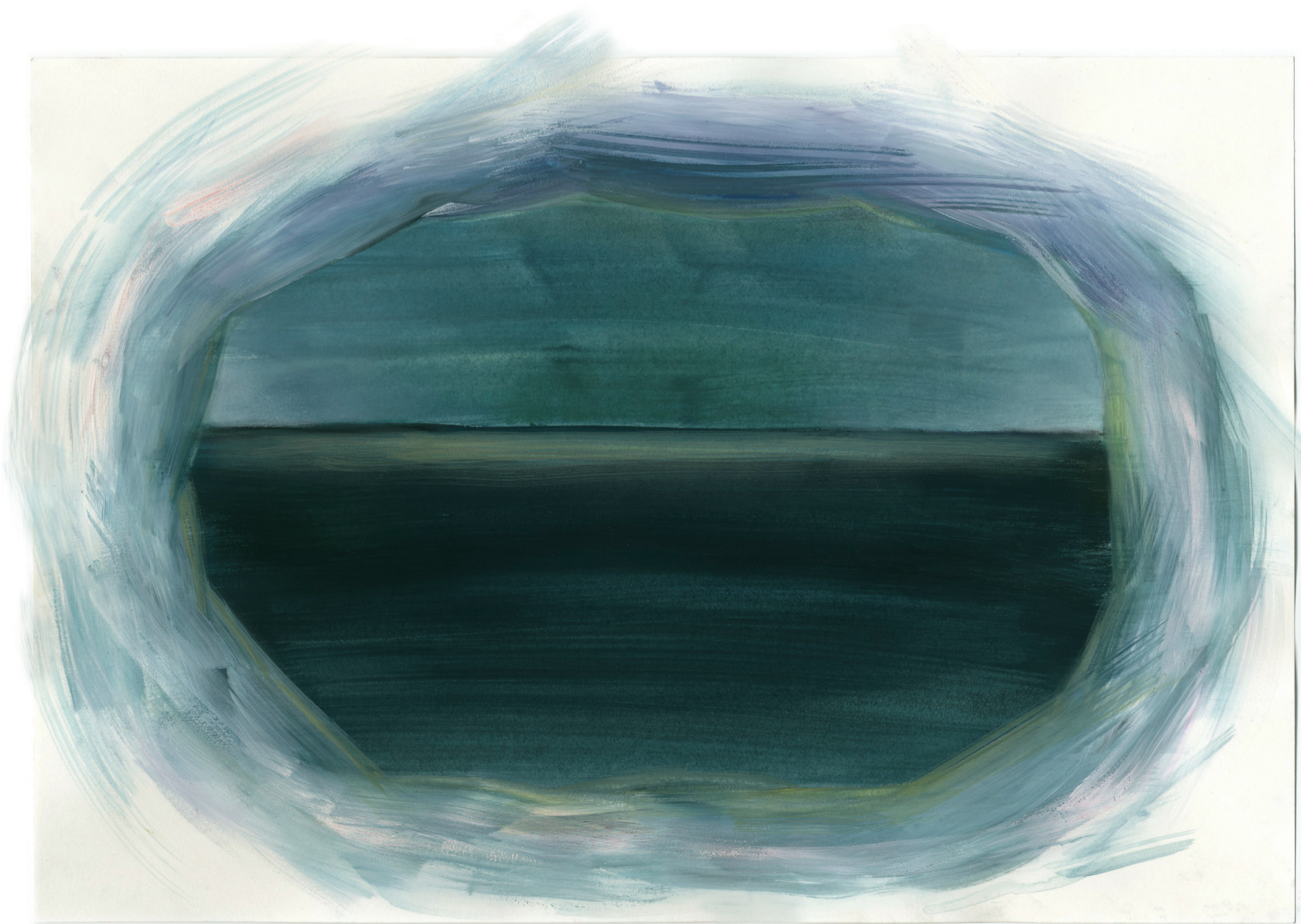
Illustrasjon

Bænk: Bladene hvirvler om fødderne på mig, som om de vil mig noget vigtigt. Husene deroppe på skråningen synes ikke at ville noget. Jeg kan have dem mellem tommel og pegefinger. Biler, busser og sporvogne kan jeg ikke have i hånden. Kan teksten bære dem? De gør ingenting, menneskene. At køre bil er sjældent noget i sig selv. Det er noget man gør, når man skal noget andet. Der går mennesker ind i busser. Menneskene stiger ud af sporvogne, de mødes et sted. Jeg ser dem nøgne for mig. Klæder dem af, sætter dem i bevægelse. Først en lille acceleration; det ene ben forsvinder kort bag det andet som en saks, der ikke fungerer, som den skal. Tempoet stabilt. Nøgne mennesker er ikke generte. Jeg behøver ikke engang rode med deres forfængelighedsfølelse. De føler sig som børn, der mumler for sig selv helt stille med hårtotten sådan hængende udover kanten af verden.

Nu regner det igen. Der står en skraldespand her, og den stiller jeg mig op i. Folk ser spørgende nærmest mistroisk til. Nogen vender sig leende mod deres følgeskab. De går rundt med små t'er i hånden, og jeg spørger hvor DET ligger. „I er godt nok er langt væk“, råber jeg. De råber, at det er mig, der er langt væk. „Korleis“ svarer jeg og dukker mig ned, så kun en lille hårtot stikker op. Min krop er som denne skraldespand. Organer: Gamle mælkekartoner, et blad læst af et menneske, en uåbnet cigaretpakke fra en der lige er holdt op med at ryge, hvorpå der står: nu dør du. En svensknøgle, en spist chokolade og en hel pakke ris. Noget fra et jakkeærme, et skrabelod, en slidt vante og en spids sko, et sæt nøgler og en magisk ring. Klistrede mønter, et ikke-menneske med en stak Megafon under armen. En lille hund, en mand med stok, chef, kassedame, buschauffør, stilladsarbejder og et lille bitte stykke skolekridt, som befinder sig nede i min storetå. Intet af det der sker her er hovedhandling i menneskenes liv jeg tror ikke de findes.

Bogotá Change er en dokumentarfilm fra 2009 om Columbias hovedstad som i 1990'erne var en af verdens mest voldelige og kriminelle byer. Antanas Mockus¹ blev valgt som borgmester for byen efter at være blevet fyret fra sin stilling som rektor på universitetet for at „moone“ til den voksende mængde af utilfredse studerende. Mockus, som var uddannet indenfor filosofi og matematik, ændrede Bogotá radikalt med specielle metoder de tre år, han var borgmester for byen. Eksempelvis omskolede han politibetjente til mimere² i trafikken og nedbragte tallet for lovovertrædelser i trafikken med 50 %. Mockus bragte også mordraten betydeligt ned. Den tidligere rektor talte for at erstatte psykisk vold med „symbolsk vold“, hvilket han eksemplificerede ved at kaste et glas vand i hovedet på en anden valgkandidat på åben tv³. Mockus mener, som Slavoj Žižek (2009: 10) også berører i *Vold*, at der er variationer af vold - man må skelne. Ifølge Mockus er mennesker af natur ikke „gode“, men moralen kan påvirkes. Borgmesteren reducerede volden i Bogotá med 70 % ved at lære borgerne dette pædagogiske princip: „Hvis du vil slå mig, er det bedre at du skubber mig - Hvis du vil skubbe mig, er det bedre at du fornærmer mig - Hvis du vil fornærme mig, er det bedre at du skælder mig ud - Hvis du vil skælde mig ud, er det bedre at du taler til mig - Hvis du vil tale med mig, så lad os tale sammen.“⁴

¹ Aurelijus Rutenis Antanas Mockus Šivickas (født 25. Marts 1952) er en colombiansk matematiker, filosof og politiker.

² Mockus hyrede 420 mimere til at lave sjov med lovovertrædere i trafikken, da han troede på at columbianerne var mere bange for at blive gjort til grin end at blive pålagt bødestraf. http://en.wikipedia.org/wiki/Antanas_Mockus

³ <http://www.youtube.com/watch?v=7qnm1D4mF34&feature=related>

⁴ <http://www.youtube.com/watch?v=7qnm1D4mF34&feature=related>

Ikke flere fjender
der kan holde os i live
som sand fyger de over
vores kister.

EN VILD KAT SPRINGER UD AF DIN FAVN

Ethvert menneske har sin måde at sidde på

Skal man sidde fremme
med albuen støttende mod bordet
og hånden mod hage og kind
eller skal man sætte sig tilbage
med benene over kors
armene uorganiserede?

Der er forskel på lige at have sat sig og at have siddet her længe

Du er et helt almindeligt menneske
og en meget lille del af tiden går med at være det

Tilpasser dig omgivelserne på samme måde
som når man slår hårdt i bordet
fordi man er utilfreds med noget
men ikke helt ved hvad det er

Man kan vel sige at ethvert menneske
har sin måde at stå imod på
som at feje krummer ned fra et
bord med rund hånd
jeg kan ikke kræve noget af dig
som du ikke kræver af dig selv

Så en kat springe ned fra en bænk i dag
Den løb langs rækværket på en måde
som om at den ville sige
at den boede henne under solen
det var pelsen der afslørede den
da den smøg sig under min hånd

Bevæger mig rundt blandt lig
er en forenklet konklusion at drage
ikke som ny start, men som slutning
leder jeg efter liv

Røgen fra de to store skorstene på halmkraftværket svæver i en lige linje henover huset, røgen dækker for fuldmånen og skyggen lægger sig på taget. Lyset fra gårdlygten gør, at jeg kan se skyggen bevæge sig henover krystallerne i sneen. Himlen er frostklar. Det ligner et billede, der hører til en anden historie. Står i fuldkommen stilhed og overværer det. Den eneste lyd kommer fra en bil nede på hovedvejen flere kilometer væk. Da jeg slukker cigaretten i sneen for at tage skoddet med ind i skraldespanden har vinden vendt. Røgens linje går ikke længere på tværs af rummet mellem huset og månen. Skyggen er forsvundet.

